

før nævnte, Hr. Ballin havde skiftet Mening med Hensyn til Spædekalkeskinds Betydning for den danske Industri og rejste Krav om at faa Udførselsforbud for disse Skind, og dette Krav kom til Behandling i det staaende Landbrugsudvalg, udtalte Landboforeningernes Repræsentanter, at vi ikke vilde modsætte os det, hvis det var nødvendigt, men vi maatte som Betingelse derfor kræve en Ordning, der gav Landbruget fuld Pris for de Skind, der ikke var Brug for her i Landet. Hidtil havde Ministeriet nemlig paa Trods af Landbrugets Dispensationsudvalgs Moderklæring givet Dispensation for Udførsel af Lædervarer, fremstillede af danske Huder, hvis Pris var trykket som Følge af Udførselsforbudet. Selvfølgelig faldt Prisen paa Kalveskind som Følge af Udførselsforbudet, først og ret snart faldt den med 30 pCt., siden med i alt 50 pCt.

I Sommeren 1918 var Den overordentlige Kommission kommet i Tanker om, at Fabrikationen af Fodtøj til Maksimalpris ikke var af særlig Betydning som prisregulerende Foranstaltning, og da det var Kommissionens Opgave at regulere Priserne, maatte der findes paa noget nyt. Saa skulde der sættes Maksimalpris baade paa Huder, Læder og Fodtøj, hele Rækken igennem; men jeg tror, at det gik, som det altid gaar, nemlig saaledes, at de mere kloge narrer de mindre kloge, og jeg tror, at Hudehandlerne, Læder- og Fodtøjsfabrikanterne i dette Forhold, som var deres Speciale, nok kan regnes til de mere kloge. Man lavede saa den Ordning, hvorefter de forskellige Forretninger og Erhverv ikke maatte tjene mere end 10 pCt., Resten skulde de aflevere. Jeg kunde for Resten ved denne Lejlighed have Lyst til at spørge det ærede Medlem Hr. Hauge, som jo har haft Hovedparten af Æren for denne Ordning, hvorledes det gik med denne Kontrol angaaende disse 10 pCt., det er, efter hvad jeg ved, ikke kommet til Offentlighedens Kundskab.

Den overordentlige Kommission nedsatte saa et Hudeudvalg til at sætte Maksimalpris paa Huderne. Dette Udvalg kom til at bestaa af det ærede Medlem Hr. Hauge, Hr. Heilbuth, Hr. Professor Birck, Hr. Landstingsmand Jeppesen, det ærede Medlem Hr. Jensen-Kleis og mig. Professor Birck stod paa det Tidspunkt ret svagt, fordi han havde tilladt sig at kalde sig selv en hvid Mand i Modsætning til en anden Mand. Dette havde rystet hans Stilling indenfor Kommissionen i dens Grundvold, og for at styrke den igen blev

det ærede Medlem Hr. Jensen-Kleis og jeg enige om at vælge ham til Formand for Hudeudvalget. Det var sikkert til større Fornøjelse for Professor Birck, end det blev for os, thi kort efter rejste han til Udlandet for længere Tid, og vi fik ikke synderlig Fornøjelse af ham. Jeg gjorde i dette Udvalg gældende, at naar vi gik med til disse forholdsvis lave Maksimalpriser paa Huder, som skulde bruges her i Landet for at holde Skotøjspriserne nede paa et rimeligt Standpunkt, maatte vi til Gengæld kræve, at de Huder og Skind, Industrien ikke havde Brug for til Hjemmeforsyningen, betaltes efter deres almindelige Værdi, og at dette burde komme Landbruget til gode gennem Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, der repræsenterede Kvægejerne her i Landet, da man selvfølgelig ikke kunde finde de Landmænd, der havde leveret disse Skind. I Udvalget enedes vi om en Maksimalpris for de forskellige Slags Huder og Skind, og jeg skal nævne, at Maksimalprisen for Kalveskind var 7,85 Kr.; denne Overenskomst blev truffet i December 1918. Det viste sig, at Industrien herhjemme ikke kunde bruge mere end 20 til 30 pCt. af Kalveskindene; Resten skulde da udføres. Da Prisen paa disse Skind var saa høj i Udlandet, tog Staten en Eksportafgift, for at Hudehandlerne dog ikke skulde tjene alt for urimeligt. Denne Eksportafgift steg i 1919 og Begyndelsen af 1920 fra 3 Kr. til 5, 8, 9, 10, 12 og 14 Kr. pr. Styk, selvfølgelig afpasset efter Eksportprisen, der gik helt op til 32 Kr. pr. Styk. Det hele udviklede sig nu saa meningsløst, at Staten tog ca. Halvdelen af Skindenes Værdi, Hudehandlerne fik en Fjerdedel, og Landmændene, der havde solgt Skindene, fik ogsaa ca. en Fjerdedel.

Da denne Hude- og Læderordning blev truffet, var der blevet nedsat endnu et Udvalg, der dog for en Forandrings Skyld blev kaldt et Nævn, Hudenævnet, og hvori der var Repræsentanter for Landbruget, Slagterne, Hudemodtagerne, Hudegrossererne og Garverierne. I Løbet af Sommeren gjorde jeg ofte dette Hudenævn opmærksomt paa de meningsløse Forhold, at Landmændene kun fik en saa ringe Brøkdel af de Skinds Værdi, som der ikke var Brug for her i Landet, og som ikke skulde sælges her i Landet. Hudenævnet sorterede under Justitsministeriet, og den Departementschef, der var Formand for det, erkendte, at dette Forhold var ganske uholdbart og urimeligt, fordi en Ordning, der aabner et saadant Spillerum mellem den Pris, der gives for Skindene, og det, de er værd, naar de udføres, altid vi